

РЕШЕНИЕ

№ 34233

гр. София, 02.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав, в
публично заседание на 27.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **12879** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.128а от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по искова молба, предявена от адв. Д. П., като пълномощник на Н. Е. Р. от [населено място], срещу ДИРЕКТОР на Териториалната дирекция – В. Т. на Националната агенция за приходите (ТД, НАП).

В отговор на дадените от съда указания за отстраняване на нередовностите на исковата молба ищцата е заявила, че съдът е сезиран с искане да осъществи контрол относно валидността, допустимостта и правилността на Решение №21327/26.10.2024г. на Административен съд София – град (АССГ) по адм. дело №5291/2023г.

Ищцата претендира, че атакуваният съдебен акт е нищожен и недопустим и моли съда да го обезсили или да го отмени поради неправилно приложение на материалния закон и допуснати при постановяването му съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Съдът е сезиран и с искане да постанови ново решение с което да отмени Постановление за налагане на обезпечителни мерки №230015-022-0013361/21.02.2023г. като незаконосъобразно, поради налагане на заповест за изземване на чужда вещ. Чрез процесуалния си представител адв. П. Б. поддържа, че със събраните доказателства по делото безспорно е доказано, че Решение №21327/26.10.2024г. по адм. дело №5291/2023г. е нищожен съдебен акт и моли съда да уважи иска. Претендира да й бъдат присъдени сторените разноски по водене на делото, съгласно представения списък.

Ответникът - ДИРЕКТОР на Териториалната дирекция – В. Т. на Националната агенция за приходите, редовно уведомен за образуваното съдебно производство, не се представлява по делото. В отговор на исковата молба от 16.04.2026г. излага доводи за неоснователност на предявения иск и моли съда да го отхвърли. Претендира да му бъдат присъдени разноски за

юрисконсултско възнаграждение. Евантуално прави възражение за прекомерност на заплатеното от ищцата адвокатско възнаграждение и моли съда да присъди по-нисък размер на разноските в тази част.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и писмените доказателства събрани по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

Няма спор между страните и косвено се установява с приетите по делото писмени доказателства, че с Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. №С.-022-0013361/21.02.2023г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП - [населено място], на основание чл.200 и чл.201, ал.3 във вр. с чл.195, ал.1 – ал.3 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), е бил наложен заповед върху моторно превозно средство (МПС) – лек автомобил Б. I I., с регистрационен [рег.номер на МПС] , собственост на Н. Р.. Този административен акт е бил оспорен от ищцата по реда на чл.197, ал.1 ДОПК пред директора на ТД на НАП - [населено място].

Производството по адм. дело №5291/2023г. е било образувано пред АССГ по жалбата на Н. Е. Р., срещу Решение №87/04.05.2023г. на директора на ТД на НАП - [населено място], с което е оставена без уважение жалбата й против Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. №С.-022-0013361/21.02.2023г. С Решение №21327/26.10.2024г. решаващият състав на АССГ е ОТХВЪРЛИЛ жалбата на Р. срещу Решение №87/04.05.2023 г. на директора на ТД на НАП - [населено място].

При така установените факти съдът приема от правна страна следното:

Искът за обявяване на нищожност на Решение №21327/26.10.2024г. по адм. дело №5291/2023г. на Административен съд София – град е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМ.

Исковото производство по чл.128а във вр. с [чл.128, ал.1, т.8 АПК](#) е средство за защита правата, свободите и законните интереси на правните субекти от нищожен съдебен акт. Пороците, поради които един съдебен акт би могъл да бъде нищожен, са неизпълнени изисквания за неговата валидност.

Абсолютна процесуална предпоставка за допустимост на иска е съдебният акт – решение или определение, за който ищцата претендира, че е нищожен, да не е бил предмет на инстанционен съдебен контрол по реда на АПК. Когато съдебният акт е бил предмет на съдебен контрол касационният съд служебно е извършил контрол за валидност на съдебния акт, на основание чл.218, ал.2 АПК, съгласно която норма касационната инстанция следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на обжалвания съдебен акт с материалния закон.

Такъв извод следва и по аргумент от разпоредбата на чл.128, ал.1 АПК, която определя, че не се покриват с давност и могат да се подават безсрочно искове за обявяване на нищожност на решения и определения, които преграждат по-нататъшното развитие на производството, постановени от административните съдилища или от Върховния административен съд. При това предмет на иска по чл.128а АПК може да бъде само въпросът за валидността на съдебния акт, който не е преминал през проверката за валидност в касационно производство или в производство по частната жалба.

В случая Решение №21327/26.10.2024г. по адм. дело №5291/2023г. не е било предмет на касационна проверка, тъй като с изричната норма на чл.197, ал.4 ДОПК са изключени от инстанционния контрол съдебните актове по делата срещу решенията на директора на ТД на НАП по обжалване на постановления за налагане на обезпечителни мерки по Глава двадесет и четвърта на ДОПК.

Разгледан по същество искът за обявяване на нищожност на Решение №21327/26.10.2024г. по адм. дело №5291/2023г., е НЕОСНОВАТЕЛЕН.

С разпоредбата на чл.128, ал.1, т.8 АПК е предвидена възможност за обявяване на нищожност, обезсилване или отмяна на решения, постановени от административните съдилища, извън регламентирания в Глава дванадесета на АПК институционален контрол, и извън извънредния способ за отмяна, предвиден в Глава четиринадесета.

Законът не дава легално определение за нищожност на съдебния акт, поради което съдържанието на понятието следва да се изведе по пътя на тълкуването, основаващо се на характера на съдебното решение като едностранно властническо волеизявление на държавен правораздавателен орган, с което се разрешава правният спор. В правната доктрина и в съдебната практика е изяснено, че нищожни са тези актове на съда, които страдат от толкова съществени пороци, свързани с надлежността на правораздавателния орган, пределите на правораздавателната власт на съда и формата на постановеното решение, че те се отразяват на валидността на съдебния акт. Такива са актовете (решения или определения), постановени от съд в ненадлежен състав или от лице, което не е овластено да издава съдебни актове; решения по въпроси, които са извън правораздавателната власт на съда; абсолютно неразбираеми актове или такива, които не са в писмена форма, или пък не са подписани поради отказ на мнозинството от състава да стори това. Нищожността е най-тежкия порок на съдебните решения и тя е налице когато волята на съда изобщо не е надлежно формирана - не е постановено от надлежен орган в надлежен състав; не е писмено или не е подписано, или ако е формирана воля, но тя е така изразена, че съдържанието ѝ не може да бъде установено дори и по пътя на тълкуването. В последния случай решението е абсолютно неразбираемо.

В настоящия случай е безспорно по делото, че съдебният акт по адм. дело №5291/2023г. е постановен от надлежен съдебен орган и в надлежен състав на АССГ. Решението е постановено в изискващата се от закона писмена форма и е подписано. Съдържанието му е ясно, има изложени мотиви, както и напълно разбираем диспозитив. Дали тези мотиви са конкретни, точни и правно издържани е въпрос за правилност на съдебния акт, а не за неговата валидност.

По същество в исквата молба са изложени доводи за неправилност на съдебния акт и за незаконосъобразност на административния акт, който е бил предмет на съдебния контрол за законосъобразност по адм. дело №5291/2023г. В настоящото производство, което е по реда на чл.128а АПК, съдът не упражнява контрол за законосъобразност на административния акт, нито инстанционен контрол относно правилността на съдебното решение, а единствено е компетентен да се произнесе по валидността на съдебния акт. Фактът, че съдебните актове по чл.197 ДОПК са изрично изключени от касационния контрол не дава възможност те да бъдат обжалвани с искане за отмяна като неправилни и съответно да бъде пререшен въпросът относно законосъобразността на административния акт, предмет на оспорването.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 АПК ответникът има право на разноски за юрисконсултско възнаграждение. В съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ във вр. с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ съдът определя размер на възнаграждението 120 (сто и двадесет) евро.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, ВТОРО ОТДЕЛЕНИЕ, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ иска на Н. Е. Р. от [населено място], с правно основание чл.128а във вр. с чл.128, ал.1, т.8 АПК, за обявяване на нищожност на Решение №21327/26.10.2024г. по адм. дело №5291/2023г. на Административен съд София - град.

ОСЪЖДА Н. Е. Р., ЕГН [ЕГН] да заплати на Териториалната дирекция – В. Т. на Националната агенция за приходите, с адрес: 5000 В. Т., пл. „Център“ №2, сумата 120 (сто и двадесет) евро – разноси по адм. дело №12879/2025г.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на РБългария в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова